

“Has de ser positiu i pensar que ho faràs”

L'aventurer de Sant Joan de les Abadesses recorda la seva experiència al Pol Sud Bosch afegeix aquesta fita als Dakars i a altres proves de resistència per etapes, i ja comença a plantejar-se quin pot ser el repte següent

Albert Bosch (1966, Sant Joan de les Abadesses) fa més d'una setmana que va arribar al Pol Sud des de la costa de l'Antàrtida, i quatre dies que va aterrar a Catalunya. Però encara està en procés de retornar a la vida quotidiana, tot i que ja mira cap a la seva nova aventura.

Ja s'ha adaptat un altre cop a la civilització? La veritat és que encara no he retornat pròpiament a la vida normal, em fa la sensació que encara estic d'expedició, superant etapes. A part de la vida familiar, que sí que ho he notat, quant a feina, agenda i

organització encara no tinc cap tipus de rutina. Per sort, hi ha hagut una certa repercussió i he hagut d'atendre bastants mitjans. Ha estat una setmana boja: he passat de la solitud més extrema a la multitud i l'estrès radical. Deu haver aprofitat per menjar bé. Vaig a fons i no perdono res. Tinc molta gana i, a més, em dóna un plaer... qualsevol cosa! Un entrepà per esmorzar... és un tòpic, i tothom ho sap que les coses les valorem quan no les tenim, però és que es menja tan bé i s'hi està tan bé, aquí. És clar, quan estàs 67 dies desitjant i esperant tenir uns àpats normals s'acaben convertint en un luxe. I les altres comoditats? Sí però fa quinze o vint anys que gairebé cada any, de mitjana, estic un mes o un mes i mig dormint a terra en una tenda. Tampoc em crea gaire incomoditat i fins i tot menjant el que toca. Es valoren prou aquest tipus de gestes? Sí que és cert que aquí el muntanyisme i l'Himàlaia té molta tradició, hi ha molta gent i s'han fet moltes coses i al final s'ha tornat repetitiu i a la gent ja no li crida tant l'atenció anar a un 8.000... En canvi, de les zones polars no se n'ha parlat gaire i no hi ha hagut gaire tirada ni cap català que hagi fet coses interessants de veritat en zones polars. Suècia, Noruega, Austràlia i Nova Zelanda tenen molta més tradició i molta més passió per les expedicions polars. Sabia que hi hauria una mica de repercussió perquè és una cosa nova i inèdita, però ni de bon tros pensava que hi pogués haver aquest interès. Pel que fa a la preparació també hi ha feina abans de marxar. Molta. Jo crec que és el projecte més ambiciós que he fet però no només perquè l'execució i l'expedició ha estat molt difícil. La preparació ha estat molt complicada. Estem a Girona, i tant sols a Girona si vull anar a fer un 8.000 conec deu o dotze persones que n'han fet i que en saben. En tot Catalunya, potser n'hi ha seixanta o setanta, que hi tenen experiència, que em poden assessorar: Me'n vaig a qualsevol botiga de material tècnic i em puc equipar per anar a pujar el K-2. És relativament fàcil de muntar. D'expedicions polars, no hi ha ningú que en tingui ni idea, a Catalunya. Per buscar el material, el 30 o el 40% és específic. I troba!! I assessorat... És molt complicat, i a més has de buscar un pressupost ampli o gestionar la comunicació. Això no és només fer esport, l'esport és una part del projecte i la resta és molta feina i un compromís molt alt. La rutina i l'esforç continuat han fet que fos el seu projecte més dur. S'ho esperava? No, me l'esperava una mica més fàcil, la veritat. Més fàcil quant a terreny, que seria més fàcil avançar, més esquiable si se li pot dir esquiar a portar un mort de més de 100 quilos a l'esquena. Aquell petit desnivell de pujada hi era sempre, era constant, semblava que estigués pujant l'Everest, de vegades era aquesta la sensació. Mai era un terreny dur i que llisqués, sempre hi havia forats, o la neu més tova o plaques de gel amb plaques de neu que havia portat el vent... Realment molt més complicat del que em pensava. I a part de tot l'esforç que requereix la rutina de cada dia haver de fer el mateix i vigilar no cometre errors, veure sempre el mateix... Requereix una disciplina mental important. Preparació física... i mental. Sí, i jo no estava preparat

mentalment per anar-hi sol. Si ho saps estàs confiat perquè t'has preparat amb el material i tot per anar d'aquella manera, però aquí ho vam preparar per anar-hi dos i de cop em vaig quedar sol, no a la meitat, sinó al quilòmetre 30 de 1.145. Faltaven 1.100 km. Em vaig quedar sol i de cop vaig haver d'improvisar, d'espavilar-me, de mentalitzar-me. Això ha estat una de les parts que, d'una banda, ha estat difícil, però que de l'altra tampoc ha costat tant perquè a mi em va engrescar molt. Els quinze dies a la tenda sense poder avançar? Això és una prova de resistència brutal perquè veus que et van passant els dies i a mesura que van passant i no et mous és cinc dies que baixen les probabilitats d'arribar al final. Perquè et baixa la moral, et desgastes físicament, perds molt temps, veus que per Nadal i Cap d'Any no seràs a casa, et va baixant el combustible i et va minant molt la moral. Però al final has de pensar en positiu i que te'n sortiràs, i això evita que et destrueixis. La satisfacció d'acabar deu ser molt gran, no? Sí home, el que passa és que en aquell moment estàs tan i tan estressat i emocionat que de vegades no explotes tant d'ànims com uns dies després o, fins i tot, uns dies abans quan veus que ja estàs arribant però continues gaudint del paisatge infinit, del blanc infinit, de tot... Quasi ho celebres més el dia abans que el mateix dia perquè a més hi havia aquell avió, que l'havia d'agafar perquè m'hi jugava deu dies i vaig estar tres hores al pol sud, i al final fent fotos a la balisa una hora, perquè feia un fred! Si hagués tingut més hores m'hi hauria estat el mateix temps, a fora, perquè a -37 fer fotos allà costava. I sobre la seva propera aventura, ja ha dit que a l'estiu dirà quina és, però s'entreveu el Pol Nord, no? Més que dir-ho, que no és que ho vulgui mantenir en secret, és que decidirà si em comprometo o no. Si ho veig factible, serà a la primavera del 2014, per donar-me com a mínim un any perquè és molt complex perquè és molt compromís i molta feina durant molt de temps: buscar pressupostos, buscar l'equip adequat, el material, la logística... és un embolic. És molt difícil que me n'escapi perquè m'agrada tant i té molt sentit: el Pol Nord, el Pol Sud i l'Everest, que ja l'he fet.

Publicat a:

-El Punt Avui. Edició Nacional 13-01-2012 Pàgina 49

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/8-esports/56-mes-esport/494957-has-de-ser-positiu-i-pensar-que-ho-faras.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss